

Frihet stavas beroende

Av Jakob Appell, lärare i praktisk och pastoral teologi

”Om ni förblir i mitt ord är ni verkligen mina lärjungar. Ni ska lära känna sanningen, och sanningen ska göra er fria.” (Joh 8:32)

Det är lätt att tänka att frihet är frihet från all form av bundenhet, själva motsatsen till beroende. Men i förhållande till Jesus är det precis tvärtom. Synden har lurat oss tro på vårt eget oberoende, att vi är våra egna herrar. När Jesus ”utropar frihet för de fångna” och ”ger de förtryckta frihet” (Luk 4:18) så befriar han oss inte bara från det som håller oss fångna eller bundna, utan till honom som är vår rätte Herre, likt fåret som börjar lyssna på den gode Herdens röst i stället för de falska herdarna.

Detta är trons övning, och trons kamp. Dels för att vi är svaga i tron, dras med av våra känslor, fastnar i ett kortsiktigt och egennyttigt tänkande, pressas av omgivningens inflytande i strid med vad Jesus sagt. Och dels för att friheten Jesus ”utropar” och ”ger” har karaktären av ”redan nu” och ”ännu inte”. Nyckelordet ovan är ”förbli”. Av de 10 spetälska som Jesus botade – en enastående befrielse! – var det ändå bara en som kom tillbaka till Jesus (Luk 17:17). Av de 5000 som var med om det stora brödundret var det inte många som dagen efter ville höra hans predikan om Livets bröd och att äta hans kött och hans blod. ”Inte vill väl också ni gå bort?” frågade Jesus de tolv. Då svarade Petrus: ”Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord.” (Joh 6:68) En lärjunge förblir i det ordet, även om andra tar anstöt och går.

Sedan berättas det om hur också lärjungarna övergav Jesus när det blev kännbart att följa honom, när han fångslades och till slut korsfästes. Trots att Jesus sagt (!) att det skulle ske kunde de inte följa honom. Men, Gud var tack, deras och vår frihet var inte beroende av vår trohet mot Mästaren, utan Mästarens trohet mot Faderns vilja. Jesus steg inte ner från korset för att bevisa sin frihet och sin makt att göra underverk (som några föreslog för att kunna ”tro” på honom; Matt 27:40ff), utan lät sig hållas kvar på korset tills han kunde säga till en rövare som både kroppsligt och

andligt var fastfjättrad: nu är allt försonat, nu är du fri, idag kan du gå ut ur ditt fångelse och in i paradiset, där du får vara med Jesus för alltid (till både kropp och själ!). Det kunde inte rövaren i den stunden känna, men han kunde vara viss om det, men endast för att Jesus hade sagt det. Den som förblir i Jesu ord ska succesivt förstå och erfara den sanning som befriar. Redan nu – i Ordet, vid korset, genom tron – och sedan fullkomligt när Jesus kommer tillbaka i härlighet.

Den sanna friheten är samtidigt *det stora beroendet*, av Jesus och hans ord. Detta är, som nämnts, trons kamp. ”Jag tror, hjälp min otro”, var det en förälder som sa till Jesus när han samtidigt såg sitt barn så häftigt ansatt av en ond ande. Det är så med friheten i Kristus, att den å ena sidan befriar en rövare från skulden, domen, döden, djävulens anklagelser, och å andra sidan befriar oss till att vara så uppriktiga inför Gud som *sanningen om oss själva* kräver. Herrens egen apostel bekände att det goda han ville, det gjorde han inte, och det han hatade, det gjorde han (Rom 7:15). Han var fri (!) till att vara så uppriktig, därför att han lärt känna Jesus. ”Så finns nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus.” (Rom 8:1) En lärjunges frihet innebär inte att successivt bli oberoende av Jesus, utan att bli allt mer uppmärksam på hur beroende han/hon är av Jesus som *Frälsare* och *befriare*. I sången ”Amazing grace” finns det en strof som säger ”Jag var blind men nu jag ser”, och vi skulle kunna tillägga: men nu jag ser... att jag är blind. Men inte utan Ledsagare! I tro ser jag honom som ser klart för mig, som bär all synd jag i min blindhet gör mig skyldig till, och som med sitt ord för mig vid handen till den stora tryggheten och friheten.

Den som förblir i Jesu ord ska succesivt förstå och erfara den sanning som befriar.